

V srdci pripravení slúžiť

Vzácní priatelia dona Bosca, milí saleziáni spolupracovníci a saleziánky spolupracovníčky!

Leto sa pomaly chýli ku koncu, deti a mladí ľudia sa vracajú do pravidelného školského režimu a spolu s nimi sa do svojho zvyčajného rytmu vraciame aj my. Začíname nový školský rok a po prázdninách opäť vstupujeme do svojich povinností, starostí, ale aj do svojho apoštolátu.

Začínajúca sa jeseň, osobitne september, je pre mnohých z nás určitým novým začiatkom. Prináša nové výzvy v rodine, v apoštoláte, v našom stredisku a niekedy aj na pracovisku. Môže byť preto vhodnou príležitosťou zastaviť sa a položiť si otázku, k čomu nás Boh pozýva práve teraz a na ktorom mieste od nás očakáva ochotu slúžiť.

Milé sestry a bratia, touto formačno-animačnou témou vás chceme pozvať, aby sme spoločne načerpali z našej saleziánskej charizmy a priniesli nové impulzy do svojho povolania. Túžime po tom, aby sa charizma dona Bosca naďalej stávala pevnou súčasťou nášho života a našej každodennosti – nielen v slovách a pekných myšlienkach, ale najmä v konkrétnej ochote darovať svoj čas, schopnosti a sily do služby Bohu, mladým i nášmu Združeniu.

V máji tohto roka bol na záver Svetového kongresu Združenia saleziánov spolupracovníkov v talianskom Sacrofane vymenovaný nový svetový koordinátor nášho Združenia. Španiel Borja Pérez prijal túto službu z rúk hlavného predstaveného dona Fabia Attarda s pokorou, radosťou a odovzdanosťou do vôle nebeského Otca.

Jeho slová, ktoré predniesol v krátkom príhovore po svojom vymenovaní, sú silným svedectvom živej a prežívanej charizmy dona Bosca. Nechajme sa nimi inšpirovať aj my – zvlášť v čase, keď sa v našej provincii približujeme k voľbe novej provinciálnej rady. Budeme navrhovať kandidátov, ale zároveň bude každý z nás určitým spôsobom konfrontovaný aj s osobnou otázkou: Ako sa ja staviam k službe nášmu Združeniu – či už na provinciálnej, alebo na miestnej úrovni?

Služba nie je odmenou za zásluhy

Borja vo svojom príhovore povedal:

„Táto služba v žiadnom prípade nie je výsledkom mojich zásluh, ale je povolaním, ktoré mi Prozretelnosť adresuje prostredníctvom Saleziánskej rodiny.“

Službu si nemožno nárokovať ako odmenu, ale nemožno ju ani prijímať iba ako prejav osobnej cti či uznania. V kresťanskom a saleziánskom chápaní je služba predovšetkým odpoveďou na povolanie. Boh nás môže osloviť prostredníctvom konkrétnych ľudí, potrieb spoločenstva alebo dôvery, ktorú do nás vložia naši bratia a sestry.

Takéto povolanie nás často zastihne nepripravených. Môže v nás vyvolávať pochybnosti, neistotu či vedomie vlastných hraníc. Pokora však neznamená iba priznať si, čo nedokážeme. Znamená tiež uznať dary, ktoré sme dostali, a byť pripravení nechať ich použiť Bohom. Aj odmietnutie služby sa totiž môže niekedy skrývať za zdanlivo pokorné slová: „Nie som dosť dobrý“, „sú tu schopnejší“ alebo „to nie je pre mňa“.

Otázka na osobné zamyslenie:

Ked'som oslovený ku konkrétnej službe, dokážem v tom hľadať Božie pozvanie, alebo hneď hľadám dôvody, prečo ju nemôžem prijať? Je za mojím odmietnutím skutočné rozlišovanie, alebo skôr strach, pohodlnosť či nedôvera vo vlastné dary a v Božiu pomoc?

Dary, ktoré sme nedostali iba pre seba

Borja ďalej vyjadril svoju túžbu:

„Dať svoje talenty – či už sú malé alebo veľké – do služby saleziánov spolupracovníkov a celej saleziánskej rodiny.“

Každý z nás dostal od Boha určité dary. Niektoré sú viditeľné na prvý pohľad, iné zostávajú skryté. Niektorí dokážu viesť a rozhodovať, iní pozorne počúvať, spájať ľudí, sprevádzať, organizovať, povzbudzovať, modliť sa alebo nezištne vykonávať nenápadné úlohy. Pre spoločenstvo nie sú potrebné iba veľké schopnosti a výrazné osobnosti. Potrebné je predovšetkým srdce pripravené dať k dispozícii to, čo človek dostal.

Spoluzodpovednosť znamená, že Združenie nevnímame iba ako miesto, z ktorého niečo dostávame. Je aj priestorom, za ktorý nesieme zodpovednosť a ktorému môžeme niečo zo seba darovať. Nemusíme všetci slúžiť rovnakým spôsobom ani prijímať rovnaké úlohy. Každý z nás by sa však mal úprimne pýtať, či svoj diel zodpovednosti naozaj prijíma.

Otázka na osobné zamyslenie:

Aké talenty mi Boh zveril a ktoré z nich dnes dávam do služby? Je nejaký dar, schopnosť alebo skúsenosť, ktoré si nechávam iba pre seba, hoci by mohli pomôcť nášmu stredisku, Združeniu alebo mladým?

Najskôr pozeráť a počúvať

Za svoj prvý zámer označil Borja toto:

„Pozeráť sa a počúvať Ducha, pozeráť sa a počúvať Cirkev, pozeráť sa a počúvať mladých a pozeráť sa na vás všetkých a počúvať vás.“

Skutočná služba sa nezačína vlastnými plánmi, ale pozorným počúvaním. Potrebujeme počúvať Ducha Svätého, aby sme nerozhodovali iba podľa vlastných predstáv. Potrebujeme vnímať cestu Cirkvi, počúvať mladých, ich otázky, nádeje i zranenia. A potrebujeme počúvať aj svojich bratov a sestry – zvlášť tých, ktorí uvažujú inak než my alebo ktorých hlas zostáva v spoločenstve menej počuteľný.

Aj hľadanie ľudí pre jednotlivé služby by sa preto nemalo zúžiť iba na otázku: „Kto má voľný čas?“ Potrebujeme spoločne rozlišovať, komu Boh zveril potrebné dary, kto dokáže počúvať a spájať ľudí a kto je pripravený niesť zodpovednosť v duchu služby. Zároveň však každý z nás musí pozorne počúvať aj to, či prostredníctvom spoločenstva Boh neoslovuje práve jeho.

Otázka na osobné zamyslenie a spoločnú diskusiu:

Dokážeme sa v našom stredisku navzájom skutočne počúvať a rozpoznávať dary druhých? Koho by som mohol povzbudiť ku konkrétnej službe? A som pripravený počúvať aj vtedy, keď spoločenstvo osloví ku službe mňa?

Borja nám napokon pripomína, že naše Združenie nie je cieľom samo pre seba, ale „pokorným a vzácnym nástrojom Božieho plánu pre mladých, zvlášť pre tých najchudobnejších“. Každá služba v Združení – viditeľná i nenápadná, provinciálna i miestna – má svoj konečný zmysel práve v tomto poslaní.

Preto sa dnes nepýtajme iba na to, **kto bude slúžiť**, ale najmä: **K čomu nás Boh ako spoločenstvo pozýva a akú osobnú odpoveď odo mňa očakáva?**

Záverečná modlitba

V krátkom tichu môžeme Bohu poďakovať za dary, ktoré nám zveril, a prosiť ho o slobodné a ochotné srdce. Nasledujúcu modlitbu sa môžeme pomodliť spoločne alebo ju každý môže vysloviť v tichosti:

Pane, ukáž mi, kde ma potrebuješ. Daj mi múdrosť rozpoznať tvoje pozvanie, pokoru prijať svoje hranice a odvahu darovať ti svoje schopnosti. Pomôž mi neslúžiť pre vlastné uznanie, ale pre dobro mladých, nášho Združenia a celej Saleziánskej rodiny. Mária Pomocníca a svätý Ján Bosco, sprevádzajte nás pri našom rozlišovaní. Amen.